

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 37, 2015

Nummer 37, 2015

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2015:6544](#) 03-09-2015

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2015:3599](#) 01-09-2015

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2015:6540](#) 01-09-2015

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2015:6658](#) 20-08-2015

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2015:2522](#) 24-06-2015

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2015:7752](#) 31-08-2015

RECHTSPRAAK

Hoger beroep van beschikking verlening machtiging spoeduisplaatsing voor vier weken en van beschikking verlenging van deze machtiging voor ongeveer vijf maanden. Hoger beroep tegen spoeduisplaatsing niet-ontvankelijk. Exceptief verweer dat de verzoekschriften uhp niet bevoegd zijn ondertekend. Toepassing artikel 128 lid 3 Rv. De kinderen zijn en blijven geplaatst bij de mede met het gezag belaste andere ouder, de vader. Het hof maakt duidelijk dat de beschikking tot verlening spoedmachtiging uithuisplaatsing (uhp) een eindbeschikking is en dat het hoger beroep daarvan, dat tegelijkertijd is ingesteld met het hoger beroep tegen de verlenging van de uhp te laat is ingesteld. De moeder is daarin niet-ontvankelijk. Tegen de beschikking tot verlenging uhp kan de moeder wel opkomen. De moeder voert in hoger beroep voor het eerst aan dat het verzoek machtiging uhp niet door of namens de GI is ondertekend en ingediend. Het hof beschouwt dit als een exceptief verweer. Naar het oordeel van het hof dient ingevolge artikel 128 lid 3 Rv, een dergelijk verweer op straffe van verval voor alle weren te worden aangevoerd. Artikel 128 lid 3 Rv kan naar het oordeel van het hof analoog worden toegepast in verzoekschriftprocedures, nu de wet en de aard van de verzoekschriftprocedure zich daartegen niet verzet. Het exceptieve verweer had eerst in eerste aanleg moeten worden gevoerd. Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank.

Uit het inmiddels ontbonden huwelijk van de moeder en de vader zijn twee minderjarige kinderen geboren. De minderjarigen staan onder toezicht. Op verzoek van de gecertificeerde instelling (GI) verleende de rechtbank bij beschikking van 29 januari 2015 een spoedmachtiging voor uithuisplaatsing van beide minderjarigen voor de duur van vier weken.

Bij beschikking van 20 februari 2015 bekrachtigde de rechtbank de spoedmachtiging uithuisplaatsing ten aanzien van beide minderjarigen en verlengde de rechtbank de machtigingen uithuisplaatsing tot 16 juli 2015. De moeder komt van beide beschikkingen in hoger beroep.

Ten aanzien van de beschikking van 29 januari 2015 overweegt het hof als volgt. Uitspraken in een verzoekschriftprocedure kunnen worden onderscheiden in eindbeschikkingen, tussenbeschikkingen en deelbeschikkingen. Naar het oordeel van het hof is de beschikking van 29 januari 2015 een eindbeschikking, omdat de kinderrechtster in het dictum van deze beschikking een eindbeslissing heeft genomen. Het verzoek van de GI is immers toegewezen. Dit betekent dat de beroepstermijn van deze beschikking is ingegaan op 29 januari 2015. De moeder is voor het eerst op 19 mei 2015 in hoger beroep gekomen. Op dat moment was de beroepstermijn reeds verstreken (artikel 358 Rv). De moeder is derhalve niet-ontvankelijk in haar hoger beroep ten aanzien van de beschikking van 29 januari 2015.

De moeder kan wel ontvangen worden ten aanzien van haar hoger beroep van de beschikking van 20 februari 2015. De moeder stelt de verzoekschriften tot verlenging van de spoedmachtigingen tot uithuisplaatsing van de minderjarigen niet zijn ondertekend door de daartoe bevoegde persoon van de gecertificeerde instelling. Het hof beschouwt dit verweer van de moeder als een exceptief verweer, zoals bedoeld in artikel 128 lid 3 Rv. In laatstgenoemd artikel is bepaald dat de gedaagde alle excepties en zijn antwoord ten principale tegelijk naar voren dient te brengen, op straffe van verval. Naar het oordeel van het hof verzetten de wet en de aard van de verzoekschriftprocedure zich niet tegen analoge toepassing van artikel 128 lid 3 Rv in verzoekschriftprocedures zonder verplichte procesvertegenwoordiging (vgl. HR 5 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3533). Nu de moeder dit exceptieve verweer voor het eerst in hoger beroep voert, oordeelt het hof op grond van artikel 128 lid 3 Rv, dat dit verweer geen inhoudelijke behandeling behoeft. De beschikking van de rechtbank wordt bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 03-09-2015

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2015:6544

Zaaknummer: 200.171.007/01

Wetsartikelen: 128 lid 3 Rv

RECHTSPRAAK

Schorsing van de moeder van het gezag over haar kind. Aanvankelijk is bepaald dat Bureau Jeugdzorg Drenthe (BJD) de voorlopige voogdij over de minderjarige uitoefent. De minderjarige woonde aanvankelijk met de moeder in Griekenland, maar sinds begin 2014 bij haar grootouders (mz). Vervolgens heeft de raad verzocht om BJD te benoemen tot voogd, nu de moeder al dan niet tijdelijk in de onmogelijkheid verkeert het gezag uit te oefenen. Dit verzoek is toegewezen. De moeder stelt in hoger beroep eerst dat de grond van verzoek niet artikel 1:253r BW zou moeten zijn, maar artikel 1:253q lid 3 BW. De moeder is schizofreen. Het betreft een structurele stoornis. Het hof is het hiermee niet eens. Weliswaar is de stoornis chronisch, maar niet duidelijk is of de moeder blijvend in de onmogelijkheid verkeert om het gezag uit te oefenen. Daarop zijn ook factoren als een passende behandeling en medicatietrouw mogelijk van invloed. Daarmee staat op voorhand nog niet vast dat het gaat om een blijvende geestelijke stoornis als bedoeld in artikel 1:246 BW. Weliswaar woont de moeder weer in Nederland, maar gelet op haar beperkte inzicht in haar eigen psychische functioneren en de ernstige problematiek van haar kind, is het hof van oordeel dat het gezag van de moeder geschorst dient te worden. De beschikking tot benoeming van BJD tot voogd wordt bekrachtigd.

De minderjarige is geboren uit de reeds verbroken affectieve relatie van de vader en de moeder. De moeder is alleen belast met het ouderlijk gezag over de minderjarige. De minderjarige heeft tot begin 2014 bij de moeder in Griekenland gewoond. Vervolgens is de minderjarige naar Nederland verhuisd en woont zij bij haar grootouders (mz). De raad heeft de rechtbank verzocht om een (tijdelijke) voogd te benoemen over de minderjarige, aangezien

de moeder al dan niet tijdelijk in de onmogelijkheid verkeert het gezag uit te oefenen (artikel 1:253r lid 1 BW).

De rechtbank heeft bij beschikking van 3 december 2014 het gezag van de moeder over de minderjarige geschorst gedurende de tijd dat de moeder in de onmogelijkheid verkeert het gezag uit te oefenen. Bureau Jeugdzorg Drenthe werd daarbij belast met de voogdij over de minderjarige. De moeder komt van deze beschikking in hoger beroep. Zij is van mening dat de raad het verzoek had moeten baseren op artikel 1:246 BW jo. artikel 1:253q lid 3 BW en niet op artikel 1:253r lid 1 BW. De moeder lijdt namelijk aan schizofrenie, wat een stoornis is van structurele aard, aldus de moeder.

Het hof volgt de moeder niet in dit standpunt. De rechtbank heeft geconcludeerd dat de moeder al dan niet tijdelijk in de onmogelijkheid verkeert om het gezag uit te oefenen over de minderjarige en op grond daarvan bepaald dat het gezag over de minderjarige geschorst dient te worden (artikel 1:253r BW). Hoewel de stoornis van de moeder als chronisch kan worden aangeduid, is niet duidelijk of deze stoornis ook tot gevolg heeft dat de moeder blijvend in de onmogelijkheid verkeert om het gezag uit te oefenen. Factoren zoals een passende behandeling en medicatiegetrouwheid hebben daar mogelijk invloed op. Daarmee staat volgens het hof niet vast dat sprake is van een blijvende geestelijke stoornis, zoals bedoeld in artikel 1:246 BW. De raad heeft het verzoek derhalve terecht gebaseerd op artikel 1:253r BW.

Het hof is met de rechtbank van oordeel dat de moeder, gelet op de gestelde feiten en omstandigheden, al dan niet tijdelijk in de onmogelijkheid verkeert om het gezag uit te oefenen over de minderjarige. Gebleken is immers dat het de moeder ontbreekt aan inzicht in haar psychisch functioneren en wat het gevolg van haar gedrag is op de minderjarige. Het hof verwacht niet dat de moeder haar denkpatronen zonder intensieve therapie binnen afzienbare tijd zal kunnen wijzigen. Weliswaar woont de moeder sinds kort weer in Nederland, maar dat neemt volgens het hof niet weg dat de overige omstandigheden, op grond waarvan de schorsing van het gezag is verzocht, nog altijd aanwezig zijn. Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 01-09-2015

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2015:6540

Zaaknummer: 200.166.761/01

Wetsartikelen: 1:253q lid 3 BW, 1:253r BW en 1:246 BW

RECHTSPRAAK

De gecertificeerde instelling (GI) heeft aan de moeder kenbaar gemaakt dat de minderjarige wordt overgeplaatst van een crisispleeggezin naar een perspectiefbiedend pleeggezin. De moeder verzoekt de beslissing van de GI te vernietigen en te bepalen dat de minderjarige niet wordt overgeplaatst en voorts het besluit van de GI te schorsen. De kinderrechter overweegt ambtshalve dat op grond van artikel 1:265d lid 2 sub c BW de moeder als de met het gezag belaste ouder de GI kan verzoeken af te zien van krachtens de machtiging toegestane wijziging van de verblijfplaats van de minderjarige. De GI heeft de moeder op 18 juni 2015 van de voorgenomen wijziging van de verblijfplaats in kennis gesteld. De moeder heeft hierop niet inhoudelijk gereageerd. Door of namens de moeder is de GI niet verzocht af te zien van het besluit tot wijziging van de verblijfplaats. Nu er geen besluit op dit verzoek voorligt, kan het besluit van de GI van 25 juni 2015 (lees: 18 juni) niet worden aangemerkt als een beslissing uit hoofde van artikel 1:265d lid 1 sub c BW en staat daar derhalve geen beroep van open bij de kinderrechter. De kinderrechter verklaart de moeder niet-ontvankelijk in haar verzoek.

De moeder oefent het ouderlijk gezag uit over de minderjarige. De minderjarige is onder toezicht gesteld en verblijft op basis van een machtiging uithuisplaatsing in een pleeggezin. De GI heeft de moeder laten weten dat de minderjarige in een perspectiefbiedend pleeggezin zal worden overgeplaatst. De moeder is het daar niet mee eens en wendt zich tot de rechtbank. Volgens de moeder is er sprake van een besluit in de zin van artikel 1 lid 3 AWB en kan zij beroep instellen bij de rechtbank.

De kinderrechter gaat allereerst na of de rechtbank bevoegd is te oordelen over dit geschil en of de moeder mitsdien kan worden ontvangen in haar verzoek. De kinderrechter overweegt

dat de moeder als de met gezag belaste ouder op grond van artikel 1:265d lid 2 sub c BW de GI kan verzoeken af te zien van krachtens de machtiging toegestane wijziging van de verblijfplaats van de minderjarige. Op 18 juni 2015 heeft de GI aan de moeder kenbaar gemaakt dat de minderjarige wordt overgeplaatst van een crisisopvangpleeggezin naar een perspectiefbiedend pleeggezin. De kinderrechter overweegt voorts dat de moeder op dit besluit niet inhoudelijk heeft gereageerd en dat de moeder de GI niet heeft verzocht af te zien van het besluit tot wijziging van de verblijfplaats. Nu bij de kinderrechter geen besluit op dit verzoek voorligt is de kinderrechter van oordeel dat het besluit van 18 juni 2015 niet kan worden aangemerkt als een beslissing uit hoofde van artikel 1:265d lid 2 sub c BW en dat er geen beroep openstaat bij de kinderrechter tegen de beslissing van de GI. De kinderrechter verklaart de moeder niet-ontvankelijk in haar verzoek.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 31-08-2015

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2015:7752

Zaaknummer: C-03-208578 – JE 15-1631

Wetsartikelen: 1:265d lid 2 sub c BW

RECHTSPRAAK

Opheffing van ondertoezichtstelling met ingang van de dag van de beschikking van het hof. Het hof overweegt dat er op het moment van beoordeling door het hof geen sprake is van een ontwikkelingsdreiging van de minderjarige. Weliswaar heeft de minderjarige, nadat haar was medegedeeld dat haar stiefvader niet haar biologische vader is, enige tijd gedragsproblemen gehad, maar haar gedrag is ten goede gekeerd en zij ontwikkelt zich op dit moment weer adequaat. Dat de minderjarige er nog niet aan toe is om te praten over haar afstamming, maakt dat naar het oordeel van het hof niet anders. Voorts is door de GI verklaard dat de minderjarige in een adequaat, veilig en vertrouwd gezinssysteem opgroeit. Daarnaast neemt het hof in aanmerking dat de moeder zich inzet voor hulpverlening, zowel voor de minderjarige als voor zichzelf, en dat zij de weg naar de instanties weet te vinden. Hieruit volgt dat de ots van de minderjarige moet worden opgeheven. De bestreden beschikking wordt vernietigd voor zover het de duur van de ots betreft.

Bij de bestreden beschikking is de minderjarige onder toezicht gesteld voor de duur van één jaar. De moeder is van deze beschikking in hoger beroep gekomen en verzoekt de bestreden beschikking te vernietigen en opnieuw rechtdoende, het verzoek van de raad om de minderjarige onder toezicht te stellen van de gecertificeerde instelling voor de duur van twaalf maanden af te wijzen.

Het hof overweegt dat dit verzoek zal worden beoordeeld aan de hand van de geldende wetgeving ten tijde van de indiening van het verzoek. Als uitgangspunt neemt het hof derhalve de gronden zoals vermeld in artikel 1:254 (oud) BW. Bij de beoordeling onderzoekt het hof of de minderjarige zonder ondertoezichtstelling zodanig opgroeit, dat haar zedelijke of geestelijke belangen of haar gezondheid ernstig wordt bedreigd en andere middelen ter afwending van deze bedreiging hebben gefaald of, naar is te voorzien, zullen falen. Volgens de

moeder zijn er geen gronden aanwezig die (voortdurend van) een ondertoezichtstelling kunnen dragen. De moeder heeft aangevoerd dat na een onrustige periode de minderjarige weer meer rust heeft en haar schoolprestaties verbeteren. Verder heeft de moeder in het vrijwillige kader hulpverlening gevonden voor zowel haarzelf als de minderjarige, zodat een ondertoezichtstelling geen toegevoegde waarde heeft.

Het hof overweegt dat er thans geen sprake is van een ontwikkelingsdreiging van de minderjarige. Nadat aan de minderjarige was medegedeeld dat haar stiefvader niet de biologische vader is, heeft zij weliswaar gedragsproblemen gehad, maar haar gedrag keert zich ten goede en zij ontwikkelt zich weer adequaat. Dat de minderjarige thans er nog niet aan toe is over haar afstamming te praten maakt dit niet anders. Door de gecertificeerde instelling is verklaard dat de minderjarige in een adequaat, veilig en vertrouwd gezinssysteem opgroeit, aldus het hof. Daarbij komt dat de moeder zich inzet voor hulpverlening, zowel voor de minderjarige als voor zichzelf en dat zij de weg naar de instanties weet te vinden. Het hof oordeelt dat de ondertoezichtstelling moet worden opgeheven, en de bestreden beschikking dient te worden vernietigd.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 24-06-2015

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2015:2522

Zaaknummer: 200.168.955/01

Wetsartikelen: 1:254 BW (oud)

RECHTSPRAAK

Curandus komt in hoger beroep van door kantonrechter verleende machtiging aan de curator tot opzegging van de huurovereenkomst van curandus met de verhuurder. Kan curandus daartegen hoger beroep instellen? Het hof is van oordeel dat dat niet kan. Het hof overweegt dat een van de wettelijke uitzonderingsgronden op de handelingsonbekwaamheid van de curandus is dat deze op grond van artikel 1:381 lid 6 BW bekwaam is in rechte op te treden en tegen de uitspraak hoger beroep in te stellen in zaken van curatele. De machtigingsprocedure waarom het hier gaat, kan evenwel niet als een zaak van curatele te worden beschouwd. De Hoge Raad heeft in het kader van artikel 798 lid 2 RV beslist dat een machtigingsprocedure in geval van beschermingsbewind niet kan worden beschouwd als een zaak van onderbewindstelling als bedoeld in artikel 798 Rv. De ingrijpende aard van de rechtshandeling doet daaraan niet af. In deze lijn moet ook de machtigingsprocedure in geval van curatele niet als een ‘zaak van curatele’ worden beschouwd. Hoewel de curandus belanghebbende is, is hij niet bekwaam zelf hoger beroep in te stellen tegen de verleende machtiging.

Bij de bestreden beschikking is door de kantonrechter aan de curator van appellante machtiging verleend om de huurovereenkomst op te zeggen van appellante met Kennemer Wonen. Ter beoordeling ligt aan het hof voor de vraag of appellante in haar hoger beroep tegen deze beschikking ontvankelijk is. Appellante heeft voorts verzocht om schorsing van de bestreden beschikking.

Ingevolge artikel 1:381 lid 2 BW is een rechtsgevolg van curatele, dat de curandus onbekwaam is rechtshandelingen te verrichten voor zover de wet niet anders bepaalt. Buiten enkele uitzonderingsgevallen is alleen de curator bevoegd de curandus in en buiten rechte te

vertegenwoordigen, zij het dat de curator voor bepaalde rechtshandelingen op grond van artikel 1:386 lid 1 BW in verbinding met artikel 1:345 BW een machtiging van de kantonrechter behoeft. In het onderhavige geval heeft de kantonrechter een dergelijke machtiging afgegeven.

Een van de wettelijke uitzonderingen op de handelingsonbekwaamheid van de curandus is dat deze op grond van artikel 1:381 lid 6 BW bekwaam is in rechte op te treden en tegen een uitspraak hoger beroep in te stellen in zaken van curatele. Derhalve dient de vraag te worden beantwoord of een machtigingsprocedure als de onderhavige kan worden beschouwd als een zaak van curatele.

Aan de hand van en in lijn met de uitspraken van de Hoge Raad overweegt het hof dat in geval van curatele een machtigingsprocedure als hier aan de orde niet kan worden aangemerkt als een 'zaak van curatele' als bedoeld in artikel 798 lid 2 Rv en derhalve evenmin als bedoeld in artikel 1:381 lid 6 BW. Daaruit volgt dat de curandus, hoewel hij wel belanghebbende bij die procedure is, in geval van zo'n machtigingsprocedure niet bekwaam is zelf hoger beroep tegen een verleende machtiging in te stellen.

Appellante kan niet worden ontvangen in haar hoger beroep tegen de beschikking van 12 februari 2015. Appellante heeft voorts nog verzocht om schorsing van de bestreden beschikking. Het hof verklaart haar om de hiervoor vermelde redenen niet-ontvankelijk.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 01-09-2015

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2015:3599

Zaaknummer: 200.172.494/01 en 02

Wetsartikelen: 1:381 BW en 798 Rv

RECHTSPRAAK

Afbouwregeling partneralimentatie. Partijen zijn in 2005 (na tien jaar te hebben samengewoond) gehuwd en zijn feitelijk uit elkaar gegaan in 2011. Uit het huwelijk zijn geen kinderen geboren. De vrouw is een paar jaar voor het huwelijk gestopt met werken en heeft tijdens het huwelijk niet gewerkt. Zij is thans eind vijftig, evenals de man. De rechtbank heeft op verzoek van de man de alimentatie afgebouwd. De vrouw is het daarmee niet eens. Zij wijst op de geruime tijd dat zij niet heeft gewerkt, op haar depressiviteit en op haar hoop dat het huwelijk zou kunnen worden voortgezet. Het hof oordeelt dat onvoldoende is gebleken dat de vrouw niet in staat is om te werken. Gelet op onder meer haar arbeidsverleden en de keuzes die de vrouw heeft gemaakt, is het hof van oordeel dat zij is tekortgeschoten in het nakomen van de op haar rustende inspanningsverplichting. Dat haar gezondheid beperkingen op de arbeidsmarkt meebrengt, is onvoldoende gemotiveerd. Het hof stelt de behoefte van de vrouw vast op de helft van de totale behoefte (€ 1800 netto) en stelt een afbouwregeling vast die ertoe leidt dat de alimentatie met ingang van 1 januari 2021 op nihil wordt gesteld. Kanttekening: het is niet helemaal duidelijk uit de beschikking van het hof of de afbouw tot nihil een limitering van de alimentatie betreft of een afbouwregeling die te allen tijde wegens wijziging van omstandigheden weer kan worden aangepast.

In geschil is het verzoek van de vrouw tot het uitspreken van de echtscheiding en de bijdrage van de man in de kosten van levensonderhoud van de vrouw. De rechtbank heeft in de bestreden beschikking bepaald dat de man € 1.560 per maand dient te betalen aan de vrouw als uitkering tot levensonderhoud en heeft een afbouwregeling bepaald waarbij de partneralimentatie per 2022 nihil is.

Partijen verschillen van mening over de vraag of de behoefte van de vrouw verbleekt is. Naar het oordeel van het hof heeft de man onvoldoende onderbouwd dat er in het onderhavige geval sprake is van een verbleekte behoefte. Het enkele feit dat partijen reeds vier jaar feitelijk uit elkaar zijn, is hiertoe onvoldoende. Daarbij komt dat de man niet heeft aangegeven tot welk bedrag de behoefte van de vrouw volgens hem verbleekt is. Het hof neemt hierbij tevens in aanmerking dat voor partijen duidelijk was dat de eerder overeengekomen bijdrage van € 900 een tijdelijke bijdrage was en dat de definitieve onderhoudsbijdrage vastgesteld zou worden tijdens de echtscheidingsprocedure. Dat partijen nadat zij feitelijk uit elkaar zijn gegaan, de hiervoor omschreven keuzes hebben gemaakt, betekent niet dat de behoefte van de vrouw in het kader van de onderhavige echtscheidingsprocedure niet meer gerelateerd kan worden aan de welstand van partijen tijdens het huwelijk. Het hof gaat dan ook uit van een behoefte van de vrouw van € 1.800 netto per maand.

Het hof is van oordeel dat onvoldoende is gebleken dat de vrouw niet in staat is om te werken. Uit het door de vrouw overgelegde curriculum vitae blijkt dat de vrouw voor het huwelijk jarenlang op haar niveau heeft gewerkt. Uit het huwelijk van de man en de vrouw zijn geen kinderen geboren. Vast is komen te staan dat de vrouw er zelf voor heeft gekozen om (een) periode(n) tijdens het huwelijk niet te werken. De man heeft verklaard – en de vrouw heeft dit ter zitting in hoger beroep bevestigd – dat hij de vrouw tijdens het huwelijk bij voortduring gestimuleerd heeft zich te ontwikkelen en weer een baan te zoeken. In het inleidend verzoekschrift heeft de vrouw aangegeven dat zij gezien haar depressiviteit en gezien het feit dat zij altijd de hoop heeft gehad dat het huwelijk zou worden voortgezet, zich de afgelopen drie en een half jaar niet heeft voorbereid op een terugkeer op de arbeidsmarkt. Ter zitting in hoger beroep heeft de vrouw verklaard dat zij de afgelopen maanden ook niet heeft gesolliciteerd. Naar het oordeel van het hof is de vrouw tekortgeschoten in het nakomen van de op haar rustende inspanningsverplichting. De vrouw heeft haar stelling dat haar gezondheid beperkingen op de arbeidsmarkt met zich brengt onvoldoende onderbouwd. Het dient voor rekening en risico van de vrouw te komen, zoals de man ook naar voren heeft gebracht, dat zij haar kansen op de arbeidsmarkt niet, althans onvoldoende heeft benut.

Het hof acht het redelijk om de behoeftigheid van de vrouw vast te stellen op de helft van haar behoefte, te weten € 900 netto per maand.

Gelet op de omstandigheden acht het hof een afbouw van de alimentatieverplichting van de man tot nihil in een periode van vijf jaren redelijk. Het hof is van oordeel dat, gelet op het feit dat de vrouw thans een traject volgt bij de ggz, eerst met ingang van 1 januari 2016 de partneralimentatie afgebouwd dient te worden. Tot die datum dient de vrouw de gelegenheid te krijgen dit traject af te ronden. Nadat zij het traject heeft afgerond kan naar het oordeel van het hof van de vrouw verwacht worden dat zij zich inspant om weer volledig in haar eigen

levensonderhoud te kunnen voorzien.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 20-08-2015

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2015:6658

Zaaknummer: 200.159.905/01